

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

1°. wijziging en verhooging van de Koloniale huishoudelijke begrooting van Curaçao, voor het dienstjaar 1902;

2°. verhooging van het Xde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1902;

3°. tot wijziging van de Koloniale huishoudelijke begrooting van Suriname voor het dienstjaar 1902.

(98 en 107)

Men betreunde de groote onnauwkeurigheid, waarmede de raming der huishoudelijke begrooting schijnt te worden opge maakt. Wel gaf men toe, dat het ten opzichte van verscheidene posten niet altijd mogelijk is juist te ramen en er uitgaven noodig blijken, waarop aanvankelijk niet kon worden gerekend, maar het verschil tusschen de raming en de werkelijk gedane uitgaven was bij vele artikelen buiten alle verhouding.

Vastgesteld 29 December 1903.

VAN BERCKEL.

VLIELANDER HEIN.

VAN ASCH VAN WIJCK.

VAN ZINNICQ BERGMANN.

VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

1°. wijziging van het Reglement op het Beleid der Regeering in de kolonie Suriname;

2°. wijziging van het Reglement op het Beleid der Regeering in de kolonie Curaçao. (116)

De voorgestelde wijzigingen werden toegejuicht, indien zij ten gevolge zullen hebben, dat voortaan de begrotingen van Suriname en van Curaçao gelijktijdig met die van Nederlandsch-Indië zullen kunnen worden behandeld.

Vastgesteld 29 December 1903.

VAN BERCKEL.

VLIELANDER HEIN.

VAN ASCH VAN WIJCK.

VAN ZINNICQ BERGMANN.

VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS
over de ontwerpen van wet tot:

1°. wijziging en verhooging der begrooting van Nederlandsch-Indië voor het dienstjaar 1902 (hoofdstuk I, Uitgaven in Nederland);

2°. wijziging en verhooging der begrooting van Nederlandsch-Indië voor het dienstjaar 1902 (hoofdstuk II, Uitgaven in Nederlandsch-Indië). (120)

De vraag werd gedaan, of den Minister sedert zijne rede in de vergadering der Tweede Kamer van 23 November j.l.

(Handelingen bladz. 424) nog iets naders bekend is geworden tot tegenspraak van de beschuldiging van wreedheid, die tegen onze troepen in Korintji was gericht.

Vastgesteld 29 December 1903.

VAN BERCKEL.

VLIELANDER HEIN.

VAN ASCH VAN WIJCK.

VAN ZINNICQ BERGMANN.

VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

VOORLOOPIG VERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet houdende nadere bepalingen betreffende de mijnontginning, met wijziging der wet van 21 April 1810 (*Bulletin des Lois* n°. 285) (11)

Het afdeelingsonderzoek van dit ontwerp gaf aanleiding tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Door verschillende leden werd betreurd, dat slechts eene gedeeltelijke herziening der wet van 1810 is ter hand genomen, vooral omdat die wet niet meer op de tegenwoordige toestanden past. Sommigen hunner hadden dan ook deze partieele regeling liever achterwege zien blijven en meenden, dat het argument der Regeering dat hiermede eenige haast was, door haar zelve wordt weersproken, waar zij in de Memorie van Antwoord (bladz. 2) mededeelt, dat ook bij de bestaande wet middelen te haren dienste staan om in gebreke blijvende exploitanten tot ontginning der geconcessioneerde mijnen te nopen.

Deze leden legden zich intusschen bij de gedeeltelijke herziening neder, maar vroegen dan ook of de Regeering nu verzekeren kan dat, als deze wijziging zal zijn tot stand gekomen, bij eventuele aanvraag concessie, buiten het Staatsveld, zal worden verleend.

Ook de wijze, waarop het ontwerp deze materie regelt, vond geen onverdeelde instemming.

Bij enkele leden rees in het algemeen de vraag, of honders van krachten de nieuwe regeling uit te geven concessiën, door de voor hen daaruit voortvloeiende strengere verplichtingen niet te zeer belemmerd zullen worden in de concurrentie, die zij tegen de minder bezwaarde, thans bestaande concessiën zullen hebben te voeren.

Anderzijds werd bezwaar geopperd tegen de groote macht, welke in handen van het uitvoerend gezag wordt gelegd. De vraag of de eigenaar vrij zal zijn in zijn bedrijf dan wel of en in hoeverre hij zijn bedrijf zal hebben te regelen naar het inzicht der overheid, was, naar de meening der leden hieraan het woord, eene vraag van mijnpolitiek, die, zou de mijnindustrie tegen telkens wisselende inzichten op dit cardinale punt gevrijwaard zijn, in de wet hare duidelijk omljnde beantwoording moest vinden.

Daarentegen laat huns inziens metterdaad dit ontwerp deze geheele materie over aan de veranderlijke inzichten van opvolgende Ministers. Immers bij de Regeering berust volgens het ontwerp eensdeels de door geen wet beperkte bevoegdheid om „verplichtingen bij de akte van concessie op te leggen”, anderdeels de beslissing of van den mineigenaar „het aanvangen, regelmatig voortzetten of wederopvatten eener ontginning” al of niet zal worden gevorderd.

Onderscheidene andere leden daarentegen verklaarden veel te gevoelen voor het beginsel, dat aan dit wetsontwerp ten grondslag ligt en meenden, dat er veel voor sprak om deze partieele wijziging in de wet aan te brengen. Sommige hunner zouden het billijk hebben geacht, dat ook de bepalingen betreffende de schadeloosstellingen aan de eigenaars van den bovengrond waren herzien en uitgebreid.